

Criza salarială a sistemului judiciar federal american

Blake Denton *

The salary debate has reached the level of a “constitutional crisis.” Not only has judicial pay not kept pace with increases in the salaries of other legal professionals or the average American worker, but it pales in comparison with the salaries of judges in peer nations, such as England, where judges earn nearly twice as much.

Congress has shown a profound disrespect for the federal judiciary by failing to consistently grant modest cost-of-living increases, instead reneging on prior promises and forcing judges to grovel for yearly adjustments. Should such a pattern continue, the structure and composition of the federal judiciary will be at risk.

Sistemul judiciar federal este venerat în lumea juridică și apare ca un testament pentru virtuțile sistemului american de justiție. Ca orice instituție, reputația sa se raportează la profesionalismul, inteligența și efortul din trecutul său și ale membrilor săi actuali. Nominalizările pentru posturile de judecători federali trec printr-o procedură riguroasă de vot³⁰ care, până în prezent, a dat un sistem judiciar excepțional calificat. Din

nefericire, Congresul nu a tratat judecătorii federali cu demnitatea pe care aceștia o merită când vine vorba de considerații salariale. Remunerația din sistemul judiciar nu a crescut proporțional cu cea a altor angajați federali, nici nu a ținut pasul în ritm cu inflația³¹.

Redactorii Constituției s-au gândit să izoleze sistemul judiciar federal de influența politică, prin acordarea către judecătorii federali a garanției constitu-

* Asociat, Latham & Watkins LLP. B.A., Rutgers University; J.D., Brooklyn Law School. La momentul scrierii acestui articol, autorul era grefier la o Curte de Apel. Opiniile exprimate nu sunt în mod necesar cele ale Latham & Watkins LLP. B.A.

³⁰ John S. Cooke, *Etica educativă judiciară în Curțile Federale*, 28 JUST.SYS. J 385, 388 (2007); Julie A. Robinson, *Independența judiciară: nevoia de educație despre rolul*

sistemului judiciar, 46 Washburn L. J. 535, 540 (2007).

³¹ John Roberts, 2006 Raportul final anual asupra sistemului judiciar federal 3(2007), reeditat în Statutul Sistemului Federal Judiciar: Rapoarte anuale ale Președintelui Curții Supreme a Statelor Unite ale Americii (Shelley L., 2008), și pe <http://www.supremecourtus.gov/publicinfo/year-end/2006year-endreport.pdf>

ționale a mandatului pe viață, „în condițiile bune conduite” și, prin Clauza de Compensare, acordarea unei „indemnizații care nu poate fi diminuată pe durata continuității funcției”³². Deși Congresul nu a micșorat plata judecătorilor federali, care ar fi constituit o încălcare evidentă a Clauzei Compensării, acesta a îndeplinit un rol care a produs un rezultat echivalent unei tăieri de venit, prin lipsa creșterii remunerației judecătorilor; aceasta a scăzut, în raport de calitatea vieții, fapt care poate duce la un declin al remunerației din sistemul judiciar.

Articolul tratează modalitatea în care Congresul a încălcat spiritul și posibil, litera Constituției, în tratamentul aplicat remunerației din sistemul judiciar. Desigur, acest argument poate fi pur academic, deoarece forumul pentru o astfel de dezbateră ar trebuie să fie Curtea federală³³. Judecătorii federali ar putea fi reticenți în a aprecia acțiunile Congresului drept neconstituționale, din pricina percepției improprie asupra nivelului la care ar trebui să se ridice *de facto* o plată. Astfel, cea mai mare parte a prezentului articol se concentrează pe efectul practic și imediat al insuficienței creșterii salariilor din sistemul judiciar. Eu susțin că eroziunea constantă a “salariilor reale” ale judecătorilor, adică a remunerațiilor raportate la schimbările datorate costurilor vieții, determinate de inflație³⁴,

va avea impact asupra compunerii corpului judiciar în trei feluri: (1) va fi mai puțină diversitate în rândul judecătorilor federali; (2) mai mulți judecători se vor pensiona odată ce au împlinit vârsta necesară și cerințele de serviciu; și (3) mai puține profesii juridice vor căuta judecători federali. Prin urmare, în cazul în care Congresul nu acționează rapid pentru a îmbunătăți remunerațiile judiciare, integritatea sistemului judiciar federal este în pericol.

I. Raportul anual al președintelui Curții Supreme Federale

În ultimele decenii, pe masa Congresului, s-a aflat problema remunerațiilor din sistemul judiciar. Președintele Curții Supreme Federale, Warren Burger, a ridicat problema scăderii salariilor din sistemul judiciar în raportul anual final pe anul 1984, referindu-se la refuzul Congresului de a modifica remunerația judecătorilor în raport de inflație ca fiind indecent și nedrept³⁵. Continuatorul Președintelui Curții Supreme, Burger, nu numai că a continuat tradiția pe care acesta o stabilise de susținere a rapoartelor anuale finale³⁶, dar, totodată, a continuat să enunțe îngrijorări privind remunerațiile judecătorilor federali. Până în 2002, problema remunerației a fost ridicată în 13 din ultimii 20 ani, în

³² U.S. Const. Art III, § 1.

³³ Vezi 28 U.S.C. § 1331 (2006) (statutul jurisdicțional federal).

³⁴ Kevin M. Scott, Serviciul Cercetări al Congresului, *Salariul judiciar: probleme curente și opțiuni pentru Congres*, nr. RL34281, CRS-1 (Dec. 12, 2007), vezi la http://assets.opencrs.com/rpts/RL34281_20071212.pdf.

³⁵ Linda Greenhouse, *Burger urgencează Congresul să ajusteze salariile*, N.Y. TIMES, Dec. 31, 1984, § 1, 7.

³⁶ William H. Rehnquist, 1995-Raportul Anual asupra sistemului judiciar federal (1996), retipărit în Rapoartele Anuale ale Președintelui Curții Supreme, pe site-ul <http://www.uscourts.gov/ttb/jan96ttb/1yearend.html>

rapoartele de sfârșit de an³⁷ dar, cu riscul de a invoca un subiect deja hotărât, Președintele Curții Supreme, William Rehnquist, a luat din nou ocazia de a sublinia importanța problemei și de a discuta necesitatea creșterii remunerației în sistemul judiciar federal³⁸.

În raportul anual pe 2006, Președintele Curții Supreme, John Roberts, și-a limitat raportul la o singură chestiune – remunerația judecătorilor – argumentând că „aceasta a fost ignorată prea mult timp și a ajuns actualmente la nivelul unei crize constituționale”³⁹. Președintele Curții Supreme a adus la cunoștință faptul că îndeplinirea unei cariere de magistrat presupune sacrificiu și că judecătorii federali nu se așteaptă să primească salarii pe picior de egalitate cu avocații din practica privată; cu toate acestea,

el a accentuat declinul grav în ce privește remunerațiile judecătorilor, prin compararea lor cu creșterile salariilor americane în ultimele patru decenii. Potrivit Președintelui, odată ajustate în raport de inflație, salariul mediu al lucrătorului din S.U.A. a crescut cu 17,8% începând din 1969, în timp ce remunerația judecătorilor federali a înregistrat un declin de 23,9%, creând un decalaj de 41,7%⁴⁰. La momentul când calitatea vieții americane s-a îmbunătățit, puterea de cumpărare a judecătorilor federali a scăzut⁴¹.

Președintele Curții Supreme a susținut că deficiențele de plată reduc numărul elitelor din rândul avocaților care ar dori să acceadă la numirea în funcția de judecător federal⁴². Acesta a observat că, în timpul administrației Eisenhower, aproximativ 65% din

³⁷ În Raportul Anual Final din 2000, Șeful Curții Supreme, Rehnquist, a notat că „necesitatea majorării remunerațiilor judecătorilor federali a fost pusă în discuție în 13 din ultimele 19 rapoarte anuale finale”, dar nu a discutat aceasta în următorul raport anual, poate din cauza faptului că ar fi apărut ca neadecvat din perspectiva atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001. William H. Rehnquist, 2000 Raportul Anual asupra sistemului judiciar federal (2001), retipărit în Rapoartele Anuale ale Președintelui Curții Supreme, pe site-ul <http://www.supremecourtus.gov/publicinfo/year-end/2000year-endreport.html>; William H. Rehnquist, 2001 Raportul Anual asupra sistemului judiciar federal (2002), retipărit în Rapoartele Anuale ale Președintelui Curții Supreme, pe site-ul <http://www.supremecourtus.gov/publicinfo/year-end/2001year-endreport.html>.

³⁸ William H. Rehnquist, 2002 Raportul Anual asupra sistemului judiciar federal 3–5 (2003), retipărit în Rapoartele Anuale ale Președintelui Curții Supreme, pe site-ul <http://www.supremecourtus.gov/publicinfo/year-end/2002year-endreport.html>.

³⁹ Roberts, 2006 Raportul Anual Final.

⁴⁰ O tendință similară se poate vedea în cazul comparării judecătorilor cu academicienii. Judecătorii din Curțile Federale Districtuale

obișnuiau să primească remunerații mai mari cu 20% decât decanii facultăților de top, dar din anul 2006 remunerațiile decanilor s-au dublat față de cele ale judecătorilor districtuali.

⁴¹ Potrivit judecătorului Joseph M. Hood din Districtul de Est al statului Kentucky, o remunerație judiciară federală actuală asigură o putere de cumpărare mai mică cu 60% decât remunerația unui judecător federal din anul 1969. Jeffrey C. Rager, *Profilul judiciar: Onorabilul Joseph M. Hood, judecător senior, Districtul estic al statului Kentucky*, 55 Legea Federală nr. 18 din martie/aprilie 2008.

⁴² Roberts, 2006 Raportul Anual Final. 2009: cifrele salariale erau: judecător districtual - 174.000, judecător de circuit - 184.500, judecători asociați - 213.900, președinte (Chief Justice) - 223.500. Biroul Afaceri Guvernamentale, Independența Judiciară: Salariile din sistemul judiciar, 1 mai 2009, http://www.abanet.org/poladv/priorities/judicial_pay; Salariile judiciare - Curtea Supremă de Justiție, http://www.fjc.gov/history/home.nsf/page/salaries_scsus. Aceste salarii nu sunt în niciun caz mizere, dar sunt extrem de inadecvate în considerarea prestigiului poziției lor și salariile pe care le-ar putea primi în sectorul privat.

judecătorii federali au venit din sectorul privat și 35% din sectorul public, dar, din anul 2006, „situația s-a inversat – aproximativ 60% veneau din sectorul public și mai puțin de 40% din sectorul privat”⁴³. Președintele a apreciat această tendință ca problematică pe motivul că „sistemul judiciar american nu va servi corespunzător rolului său constituțional, dacă este restricționat la (1) persoane atât de bogate încât își permit să fie indiferente cu privire la nivelul compensației judiciare, sau (2) persoane pentru care remunerația judiciară reprezintă o plată în creștere”⁴⁴.

Punctul de vedere al Președintelui Roberts este important, deoarece evidențiază necesitatea diversității în cadrul sistemului – nu numai în termeni de rasă și gen – ci, mai degrabă, de avere, experiență judiciară și fond. Fără îndoială, un apărător federal are interacțiuni cu mult mai diferite cu sistemul juridic decât un avocat din corporații. Legea are beneficiul numirii judecătorilor din diverse medii, care astfel pot combina multitudinea lor de experiențe și, astfel, pot aduce variate perspective în examinarea problemelor legale dificile. În consecință, varietatea mediilor judecătorilor federali servește ca o formă miniaturală a verificărilor și echilibrului din cadrul sistemului însuși, asigurând faptul ca jurisprudența federală să nu fie condusă dintr-o singură perspectivă din sistemul legal. Continua scădere a remunerațiilor

Remunerațiile judecătorilor americani nu au ținut pasul cu majorările salariale din alte profesii juridice sau ale salariilor lucrătorului mediu american.

judiciare amenință acest cadru prin limitarea candidaților interesați pentru sistem la câteva grupuri care sunt în creștere exagerată, respectiv cei înstăriți și cei care sunt deja în serviciul public.

Raportul final anual al Președintelui Roberts și ale predecesorilor săi evidențiază, de asemenea, o altă tendință, în mod egal problematică: politizarea crescută a sistemului judiciar, din motive salariale. În Federalist No. 79, Alexander Hamilton a explicat rațiunea din spatele Clauzei de Compensare, subliniind faptul că, „pe lângă permanența în birou, nimic nu contribuie mai mult la independența judecătorilor decât o reglementare fixă pentru sprijinul lor”⁴⁵. În pofida credinței redactorilor Constituției americane că sistemul judiciar poate fi cu adevărat independent de influența politică, în cazul în care remunerația acestora nu este lăsată la discreția Congresului, acesta din urmă a atras efectiv judecătorii în procesul politic. După cum s-a arătat mai jos, în 1989, Congresul a adoptat o lege care a apărut ca finalul crizei salariilor judiciare prin creșterea substanțială a remunerațiilor judecă-

⁴³ Roberts, 2006 Raportul Final Anual.

⁴⁴ Idem 7. De văzut Michael J. Frank, *Nu judeca ca să nu fii găsit și tu nevredeț de răsplata veșnică: O examinare a crizei salariale a sistemului federal judiciar*, Marq. L. Rev. 55,

57 (2003) (nivelul compensației judiciare poate fi considerat cu greu opresiv și nu afectează grav sistemul judiciar federal).

⁴⁵ The Federalist nr. 79, nr. 497 (Alexander Hamilton) (Benjamin F. Wright ed., 1961).

torilor și garantarea că, în viitor, judecătorii ar primi remunerații ajustate ori de câte ori programul general de angajați permite o asemenea ajustare. Cu toate acestea, de mai multe ori, din anul 1989, Congresul a exclus judecătorii federali de la indexările pentru costurile vieții, în timp ce acestea erau acordate tuturor angajaților federali. Congresul operează acum fără nicio formulă pentru modificarea remunerației judiciare; în loc de aceasta, anual decide dacă să acorde sau excludă judecătorii de la ajustările în funcție de costurile vieții.

Această abordare ridică întrebări privind independența sistemului judiciar de cel legislativ. Sistemul judiciar federal a apărut mult timp ca un apărător al drepturilor individuale, de multe ori luând decizii nepopulare din punct de vedere politic în domenii cum ar fi cel al drepturilor civile⁴⁶. Acum, cel puțin în teorie, membrii Congresului pot vota dacă să acorde judecătorilor o indexare în funcție de costurile vieții, examinând regulile aplicate de judecători asupra problemelor esențiale și determinând dacă sistemul judiciar federal a îndeplinit bine funcțiile sale⁴⁷. Simpla

posibilitate a excluderii judecătorilor de la creșterile salariale, urmare a faptului că membrii Congresului nu aprobă regulile judiciare, este problematică atât din punct de vedere constituțional, cât și sistemic. Un astfel de scenariu este precis cel pe care redactorii Constituției s-au gândit să îl evite prin redactarea Clauzei Compensatorii și este în mod direct în contradicție cu spiritul Constituției.

II. Reforma etică

La sfârșitul anilor 1980, sistemul judiciar federal se confrunta cu o criză de compensare similară cu cea pe care o vedem astăzi, în cadrul căreia suferise trei decenii de eroziune severă a salariilor⁴⁸. Congresul a luat notă de impresionantul număr al judecătorilor care au renunțat la sistem din motive salariale și s-a temut că va fi în imposibilitate de a le găsi înlocuitori calificați⁴⁹. Pentru a remedia această problemă, Congresul a adoptat Actul Reformei Etice în anul 1989⁵⁰, „care prevedea o creștere salarială de aproximativ 33% peste doi ani”⁵¹ și a încercat să prevină repetarea pro-

⁴⁶ Vezi în general Jack Bass, *Eroi surprinzători: istoria dramatică a judecătorilor sudiști din al cincilea circuit care au transformat Decizia Brown a Curții Supreme de Justiție într-o revoluție pentru egalitate* (1981) (descriind regulile politice nepopulare emise de judecătorii Curții de Apel din al cincilea circuit din aria drepturilor civile).

⁴⁷ James W. Douglas și Roger E. Hattley, *Politică bugetară a Curții în Statele Unite: este independența judiciară amenințată de procesul bugetar?*, 63 *Administrative Review* 441, 441-42 (2003) (s-a spus că un asemenea potențial asalt asupra sistemului judiciar constituie amenințări sancționatorii pentru scăderea bugetelor justiției și salariile judecătorilor pe considerentul regulilor nepopulare ale curții).

⁴⁸ Ann McBride, *Regulile Eticii în Congres: agenda și activitate*, 58 *Geo Wash, L. Rev.* 451, 486 (1990).

⁴⁹ American Bar Association și Federal Bar Association, *Eroziunea remunerației din sistemul judiciar federal: un raport asupra necesității reformei* 6 (2001), valabil pe <http://www.uscourts.gov/judicialpay.pdf>.

⁵⁰ Actul Reformei Etice din 1989, pub. L. No. 101-94, 103 stat. 1716 (codificat ca amendat în secțiunea 5 și 28 USC).

⁵¹ Camera Judiciară a Comitetului răspunde Planului Senatului de înghețare a remunerațiilor, a treia cameră (Biroul Administrativ a Curții Statelor Unite, Washington, D.C.), iunie 1995, valabil pe <http://www.uscourts.gov/ttb/junttb/freeze.htm>.

blemei eroziunii salariilor stabilind în favoarea judecătorilor federali o ajustare automată salarială de fiecare dată când funcționarii civili federali vor primi o ajustare similară⁵². Aceste creșteri salariale, au venit, totuși cu un preț – Actul Reformei Etice interzicea primirea de onorarii, taxele pentru susțineri sau lecturi, plata pentru articole sau oricare venituri obținute, altele decât din predare sau scriind cărți. Totodată impunerea o limită de 15% din salariu pentru veniturile care ar putea fi câștigate din predarea în învățământ⁵³.

Deși Actul Reformei Etice nu a restabilit salariile reale ale judecătorilor la nivelul la care acestea au fost fixate de Congres, sub condiția ajustării în funcție de costurile vieții de-a lungul celor trei decenii, acesta a apărut ca o soluție rezonabilă deoarece a asigurat salarii în sistemul judiciar apropiate de nivelul la care ar fi trebuit să se afle și a garantat că scăderea salariilor din sistemul judiciar nu va continua.

Cu toate acestea, în pofida exprimării neechivoce a Actului Reformei Etice, Congresul a respins indexările remunerațiilor judecătorilor federali în funcție de costurile vieții, de cinci ori de la adoptarea Actului Reformei Etice⁵⁴. În primul rând a procedat astfel pe temeiul unui statut din anul 1981 care, în termenii proprii, părea a se limita la „credite pentru anul fiscal 1982”⁵⁵. Congresul s-a bazat pe o prevedere, secțiunea 140, care prevede că

judecătorii pot primi ajustare anuală în funcție de costurile vieții numai dacă sunt autorizați în mod expres de către Congres, și a interpretat că această secțiune a rămas aplicabilă după adoptarea Actului Reformei Etice⁵⁶. În acest mod, Congresul a încercat să dea Actului Reformei Etice o interpretare lipsită de sens. Din acel moment, Congresul a ales să fie mai explicit, prin includerea unei exprimări în prevederile legislative, care să interzică expres ajustarea anuală pentru judecători, eludând astfel voința Actului Reformei Etice și determinând stagnarea salariilor judecătorilor federali⁵⁷.

Acțiunile Congresului sunt problematice pentru o serie de rațiuni. În primul rând și cel mai evident, salariile judiciare rămân o problemă. Actul Reformei Etice a încercat să pună capăt dezbaterii privind salariile judiciare, prin punerea în aplicare a unui model de stabilire a ajustărilor salariale, dar, în loc de aceasta, exact ca în anii 1980, necesitatea unei dispoziții de restabilire a salariului este un subiect de dezbateri aprinse. În al doilea rând, Actul Reformei Etice amenință să limiteze venitul net al judecătorilor la un nivel chiar mai scăzut decât cel pe care îl primeau anterior anului 1989. Acest lucru se datorează faptului că Actul Reformei Etice a impus restricții asupra veniturilor din afară ale judecătorilor, dar nu promite că salariile vor continua să crească în viitor. În final, Congresul a demonstrat că nu se poate avea

⁵² 28 U.S.C. par. 461 (a)(1)(2006).

⁵³ Williams v. United States, 535 U.S. 911, 911 (2002) (Breyer, J., divergențe ca urmare a respingerii procedurii certiorari) (5 U.S.C. app. Par. 501-502 (2000)).

⁵⁴ Judecătorii nu au primit, de asemenea, o ajustare în 1994, ca urmare a crizei bugetare, dar alte categorii de angajați federali nu au primit

nici ei o creștere anuală.

⁵⁵ Actul din 15 decembrie 1981, pub. L. Nr. 97-92, 95 stat. 1183.

⁵⁶ Idem, par. 140, 95 Stat 1190, Vezi Williams v. United States, 240, F#d 1019, 1026 (Fed. Cir. 2001), 535 U.S. 911 (2002).

⁵⁷ Williams, 240 F.3d, 1031.

încredere că își va respecta cuvântul. Congresul a pretins să pună în aplicare un cadru care ar ajusta salariile judiciare, astfel încât să compenseze schimbările din inflație și costurile vieții. Este o palmă pe fața judecătorilor federali și a instituțiilor judiciare, oricum, de a-i priva ulterior de ajustarea la care au dreptul, potrivit Actului Reformei Etice. Judecătorii și nominalizații pentru funcțiile judiciare ar da dovadă de înțelepciune dacă vor privi viitoarele promisiuni ale Congresului, privind remunerațiile, cu scepticism.

III. Viitorul sistemului judiciar federal

Compunerea sistemului federal judiciar va suferi, în cazul în care Congresul nu modifică remunerația judiciară, cu luarea în considerare a inflației și a schimbărilor în ce privește costurile vieții. Acest subiect a aruncat sistemul judiciar federal – branșa proiectată să fie cea mai imună la influența politică – în partea cea mai intensă a arenei politice, unde Președintele trebuie să realizeze campanie anuală pentru ajustări salariale. Mai mult, deoarece sesizările judecătorilor la Congres au fost ignorate⁵⁸, judecătorii au căutat

reparații, în mod insistent, în propriile instanțe, pentru încălcările menționate ale Congresului, ale drepturilor constituționale și statutare. În anul 1997, un grup de judecători federali au promovat o acțiune invocând, între altele, faptul că textele de lege ale Congresului, de excludere a judecătorilor de la creșterile salariale promise prin Actul Reformei Etice, erau neconstituționale din punctul de vedere al Clauzei Compensatorii⁵⁹. Judecătorii au câștigat la Curtea Districtuală, hotărârea fiind casată printr-o decizie neunanimă la curtea superioară, și au solicitat revizuirea (*certiorari*) la Curtea Supremă, unde cererea a eșuat la un vot necesar pentru Curtea Supremă în vederea reluării cazului⁶⁰. Judecătorul Breyer, căruia i s-au alăturat judecătorii Scalia și Kennedy, au exprimat în mod cert o opinie separată de cea a respingerii cererii de revizuire (*certiorari*), dar au notat îngrijorările de bun simț care, probabil, au însoțit decizia colegilor lor de a nu admite rejudecarea cauzei: „pe de o parte, ne confruntăm cu o jenă serioasă de a decide într-o chestiune ce ne afectează în mod direct propriile bugete; și, în acest caz, putem risca opinia înaltă a publicului asupra Curții...”⁶¹.

⁵⁸ Unii membri ai Congresului s-au opus în mod deschis la creșterea remunerațiilor din sistemul judiciar pe motiv că ar fi nedrept ca judecătorii federali să fie plătiți cu remunerații mai mari decât membrii Congresului. Vezi Grant Slater, *Danforth, Gephart: creșterea remunerației judecătorilor*, St Louis Post Dispatch, 13 mai 2007 (potrivit fostului reprezentant Richard Gephart, legătura dintre remunerațiile membrilor Congresului și ale judecătorilor decurge din atitudinile corespunzătoare Constituției din cadrul Congresului în sensul că plata egală ar trebui asigurată în mod egal pentru ramurile puterii); Comunicat de Presă, Reprezentantul Jim Sensenbrenner, Sensenbrenner se opune plății de jos pentru judecătorii federali (14 decembrie, 2007), valabil pe: <http://sensenbrenner.house.gov/News/DocumentSingle.aspx?DocumentID=80788>, („În cazul în care Congresul adoptă textul privind creșterea remunerațiilor judiciar, atunci mesajul care ar fi transmis este acela că responsabilitatea uneia dintre puteri și timpul acesteia valorează mai mult decât celor ale puterii egale”).

⁵⁹ *Williams v. Unites Stated*, 48 F. Supp. 2d 52 (D.D.C. 1999), rev'd 240 F.3d 1019 (Federal Circuit 2001).

⁶⁰ *Williams*, 535 U.S. 911.

⁶¹ *Idem*, 919 (Breyer J.). Un alt caz a fost adus recent de judecătorii federali, ridicând întrebări asupra tratamentului Congresului privind remunerațiile judiciare: *Beer v. Unites States*, nr. 09-00037 (Fed. Cl. Introdus la 16 ianuarie 2009).

În afara considerațiilor constituționale, caracterul inadecvat al remunerațiilor judiciare ridică serioase îngrijorări despre viitorul sistemului federal judiciar. Într-un discurs din anul 2009, despre scăderea remunerațiilor judiciare, judecătorul Peter T. Fay, de la Curtea de Apel al Circuitului 11, a explicat că moralul la nivel național printre judecătorii federali este incredibil de scăzut și că judecătorii demisionează într-un număr record⁶². Acest fenomen dăunează atât eficienței cât și integrității sistemului judiciar. Pe partea de eficiență, din momentul în care un judecător atinge vârsta de pensionare, se poate retrage și continua să încaseze plată integrală pentru restul vieții⁶³. Mulți judecători preferă, mai degrabă decât retragerea la pensie, statutul de senior și continuă să asiste în instanțe care au rolurile încărcate⁶⁴.

Totuși, cum deficiențele în plata salariilor cresc și judecătorii sunt forțați să reducă calitatea vieții lor pentru a rămâne în sistem, este mult mai probabil ca judecătorii să se pensioneze, să încaseze salariile pe viață și să înceapă mai multe cariere în sectorul privat⁶⁵. Sistemul judiciar va pierde, prin

urmare, o mare parte din forța de muncă de care are nevoie. Pe partea integrității, sistemul judiciar va fi incapabil să continue să recruteze un grup divers de înalte talente. Cum salariile reale ale judecătorilor continuă să scadă, este puțin probabil ca avocații de top să urmeze cariere în sistemul judiciar, iar cei care ar dori să le urmeze cel mai probabil vor fi cei înstăriți și cei care provin din sectorul public. Dacă sistemul judiciar federal își pierde diversitatea, justițiabilii și publicul vor fi cei care vor plăti prețul pentru refuzul Congresului de a acorda judecătorilor compensarea adecvată.

Dezbaterea salarială a ajuns, după cum a observat Președintele Roberts, la nivelul „crizei constituționale”⁶⁶. Nu numai că remunerațiile judiciare nu au ținut pasul, în raport de creșterile salariale din alte profesii juridice sau ale salariilor lucrătorului mediu american, dar pălesc în comparație cu salariile judecătorilor din state similare, cum ar fi Anglia, unde judecătorii câștigă aproape de două ori mai mult⁶⁷. Congresul a arătat o profundă lipsă de respect pentru sistemul judiciar federal, prin eșecul de a acorda constant modestele indexări în funcție de

⁶² John Pacenti, *Remunerațiile judiciare nu sunt un ultragiu, arată judecătorii din al 11-lea Circuit*, Daily Bus. Rev. 9 decembrie 2008, <http://www.law.com/jsp/law/careercenter/lawArticleCareerCenter.jsp?id=1202426576959>, (citează Președintele Federico Moreno, Districtul de Sud al statului Florida).

⁶³ 28 U.S.C. par. 371(a) (2006).

⁶⁴ Idem, par. 294 (b) (un judecător pensionat continuă să exercite atribuții judiciare la care este dispus și este capabil să le asume fără să se ia în considerare cota sediului instanței). Pentru o discuție mai detaliată asupra încrederii sistemului judiciar federal privind judecătorii pensionați, vezi Blake Denton, *În timp ce Senatul doarme: evenimentele contemporane dau*

dreptul la o nouă interpretare a clauzei de numire a unui judecător pensionat?, 58 Cath. U.L. Rev. 751, 764-68 (2009).

⁶⁵ Vezi Kristen A. Holt, comentariu: *Justiție pentru judecători: blocadă pe calea reformei compensației judiciare*, 55 Cath. U.L. Rev. 513, 513 (2006) („Pe măsură ce puterea de cumpărare scade, judecătorii părăsesc în mod constant profesia pentru a intra, adeseori în sectorul privat”).

⁶⁶ Roberts, 2006 Raportul Final Anual.

⁶⁷ Vezi Pacenti, supra note 33 („În Anglia..., un judecător din Curtea Supremă - echivalent unui judecător de district din Statele Unite - are o remunerație de 318.168 \$”).

costurile vieții, în loc să renunțe la promisiunile anterioare și obligând judecătorii să se umilească pentru ajustările anuale. În cazul în care un astfel de model va continua să fie aplicat, structura și compoziția sistemului judiciar federal va fi în pericol.

***Traducere și adaptare realizate
de Roxana Maria Lăcătușu***

Nota redacției: Articolul a fost publicat inițial în Earle Mack School of Law Drexel Law Review, nr. 1/2009, Revista Forumul Judecătorilor primind permisiunea autorului și a revistei americane în vederea republicării exclusive a studiului în România.